

MAX ROTH

MYRKKYÄ



MYRKKYÄ JA KOSSUA

© 2021 Roth, Max

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528046370

1.

Ovikello soi. Sakari Korppi hätkähti. Hän ei odottanut ketään vieraaksi. Eikä postikaan kulje tähän aikaan, koska oli viikonloppu. Soittaja ei myöskään voinut olla alakerrassa asuva naapuri, neiti Apaja, sillä nainen oli juuri eilen lähtenyt käymään vanhempiensa luona Hangossa. Ritva aikoi viettää siellä peräti pari viikkoa. Niinpä Korppi päätti olla menemättä avaamaan rapunovea.

Hän lirutteli juuri Koskenkorvaa normaalipullostaa muoviseen taskumattiin keittiönsä pöydän äärellä eikä halunnut keskeyttää tarkkuutta vaativaa työtään, vaikka yllättävä ovikellonsoitto saikin käden heilahtamaan, ja Kossua lirahti vahakankaiselle pöytäliinalle. Sakari kuunteli hetken aikaa, ja koska ovikello ei soinut uudestaan, hän jatkoi muovimatin täyttämistä.

Korppi oli käynyt juuri ennen joulua edestakaisin työmatkalla Tallinnassa ja tuonut sieltä useamman laatikollisen tuota suosikki väkijuomaansa. 1/3 osa litran muovinen taskumatti oli hankittu syksyllä oman talon Alkosta, ja putelin tyhjennettyä hän oli täyttänyt sitä jatkuvasti isommista lesteistä, sillä matin kokoisia pikkupulloja ei yksinkertaisesti kannattanut ostaa, jos Kossua kului hiukankin enemmän. Sellainen tulisi turhan kalliiksi. Sen sijaan muovimatti oli arkikäytössä kätevä keveytensä takia ja mahtui hyvin pikkutakin povitaskuun, sillä työssään yksityisetsivänä Sakari Korppi pukeutui mielellään bleiseriin, koska se loi hänen hahmoonsa asiallisuutta sekä ripauksen ammattimiehen

arvovaltaa.

Juuri kun taskumatti tuli täyteen, ovikello soi uudelleen. Nyt viinaa ei ehtinyt loiskahtaa pöydälle ja hän pyyhkäisi siitä edellisenkin lirauksen sieniliinalla ja jäykistyi kuuntelemaan. Eteisen rapunoven suunnalta ei kantautunut kuitenkaan mitään ääniä. Korppi ei odottanut ketään vieraita, joten ei mennyt avaamaan, sillä täällä Kruununhaassakin, Helsingin keskustassa, liikkui nykyjään kaikenlaista väkeä.

Jotkut talon asukkaat vastasivat alaoven summereihin ja joskus rappuun tunki sekalaista saarnamiestä sekä pummia. Sen jälkeen, kun rajat itään aukesivat ja myöhemmin, kun pakolaisiakin alkoi vyöryä rajojemme yli, myös ulkomaalaisia kerjäläisiä ilmestyi soittelemaan ovikelloa. Näitä hän oli joutunut patistelemaan ja kovistelevaankin ulos porraskäytävästä.

Ei sen puoleen, että Korppi olisi pelännyt fyysistä yhteenottoa, mutta siinä kun yleensä kävi aina jommallekummalle osapuolelle enempi vähempi ikävästi, eikä kenenkään hätyytteleminen ollut moisen huonon muiston väärä.

Ovikello ei soinut enää kolmatta kertaa. Korppi otti suuremmasta Koskenkorvapullostsa aimo kulauksen, jonka nielaisi ja ähkäisi, pyöräytti korkin kiinni ja laittoi Kossun jääkaappiin. Hän sulki myös muovimatin ja työnsi sen tuolin selkänojalla lepäävän pikkutakkinsa oikeaan povitaskuun. Kossuryypyy kilautti aivokoneistoa ja etsivä päätti käydä vilkaisemassa, mikä siellä rappukäytävässä oli hätänä.

Mutta ei oven takana ketään ollut. Hän astui

porrastasanteelle ja kurkisti kaiteen lomasta sekä ylä- että alakertaan, joissa ei näkynyt mitään liikettä. Korppi kuunteli hetken aikaa. Oli aivan hiljaista. Joko soittelija oli kadonnut johonkin asuntoon tai häipynyt rapusta, Korppi ajatteli ja vetäytyi takaisin asuntoonsa.

Koska kello lähenteli yhtä iltapäivällä, etsivä päätti lähteä syömään samassa korttelissa sijaitsevaan saksalaiseen ruokaravintolaan. Hän kietaisi keittiön tuolilta harmaan villaisen pikkutakin vaalean puuvillapaitansa päälle ja työnsi eteisessä jalkansa talvinilkkureihin. Sakari otti naulakosta ylleen ruskean mokkaturkkinsa, sillä oli tammikuu ja keittiönikkunan lämpömittarin mukaan ulkona pakkasta alle miinus kymmenen astetta. Vielä hän tarkisti, että lompakko ja taskumatti olivat mukana.

Korppi haroi eteisen peilin edessä molemmin käsin tuuheita, vaaleita hiuksiaan, kampauksenomaiseen muotoon, vaikka se olikin turhaa, sillä hänen hiuspehkonsa asettui luonnostaan isoille laineille, joissa oli jakaus vasemmalla puolella päätä, ja pari paksua kiharaa karkasi aina otsalle hänen jäänsinisten silmiensä yläpuolelle.

Ennen lähtöä ulos asunnostaan, Korppi kuunteli vielä hetken, oliko porraskäytävässä ehkä joku. Hänen ovessaan ei ollut ovisilmää, sillä sellaisilla ei tehnyt mitään. Niistä oli turha kurkistella, koska tuollaisten linssien läpinäkyvistä hahmoista ei koskaan saanut juurikaan selvää. Vieraat sen sijaan huomasivat, että asukas oli kotona, ja alkoivat vaan entistä vaativammin kilkutella ovikelloa.

Korppi avasi oven, eikä porraskäytävässä ketään

näkönyt. Sakari sulki asuntonsa ja lähti portaita alakertaan, sillä hänen rapussa ei ollut hissiä. Hän asui rakennuksen toisessa kerroksessa ja olikin sitä mieltä, että hissien puute oli yksi hänen hyvän kuntonsa salaisuuksia. Toinen oli eittämättä Kossu ja kolmas se, että hän lopetti kaksi viikkoa sitten, uutenavuotena, tupakanpolton. Joku suositti hänelle ehdottomasti Nicorettiä, mutta se maistui aivan paskalle, joten hän lopetti tupakanpolton noin vaan, ykskaks.

Taktiikka oli yksinkertainen. Hän oli joulunpyhien ajan maistellut, miltä rööki oikeasti maistui, ja tullut siihen tulokseen, että sehän maistui hirveältä! Hän oli pettänyt tuossa asiassa itseään kolmekymmentä vuotta, sillä aloitti tupakoinnin kolmetoistavuotiaana. Tosiasiassa hän oli aina tiennyt, ettei tupakoinnin lopettaakseen tarvita mitään poppakonsteja. Eihän hän ollut koskaan elokuvateatterissakaan, tai enää ravintoloissakaan polttanut, joten lopettamisen onnistuminen ei vaatinut mitään muuta kuin sen ajatuksen, kuinka helvetisti se maksoi ja kuinka paskalta se maistui. That's it!

Nyt oli siis kulunut jo kaksi viikkoa, eikä hänen tehnyt mieli lainkaan röökiä. Puhumattakaan mistään vierotusoireista. Niitä ei yksinkertaisesti ollut. Tai sitten hän ei huomannut niitä. Kaikki hysteria röökaamisen lopettamisen vaikeudesta on lääketeollisuuden lobbaamaa kusetusta ja nikotiinituotteiden myynti tuolle teollisuudenalalle helvetinmoinen rahasampo.

Näitä ajatellessaan Korppi oli loikkinut portaat alakerran kadunovelle ja huomasi taas, kuinka fiksu tuollainen itsensä psyykkaaminen oli. Rööki siis maistui aivan skeidalle, eikä sellaista ihmisen yksinkertaisesti voinut tehdä mieli. Piste.

Astuessaan ulos rappukäytävän ovesta Kruununhaankadulle, jonka jyrkässä mäenrinteessä hänen kotiportaansa sijaitsi, Korppi huomasi oudon mytyn porrasaskelmien vieressä, lumihangessa. Hän tarttui kaiteeseen ja vilkaisi korokkeen juurelle. Siellä makasi mies selällään, aivan kuin se olisi juuri pudonnut täältä tasanteelta kaiteen yli rakennuksen kivijalan juureen.

Korppi loikki portaat jalkakäytävälle ja harppoi lumihangessa makaavan miehen luokse. Sen ruskeat silmät seisoivat päässä, tuijottaen taivaalle, mitään näkemättä ja suukin oli auki. Etsivä kumartui nuoren, tummatukkaisen miehen puoleen ja koitti sormella tämän kaulavaltimoa. Ei sykettä. Mies oli tajuton tai kuollut. Kinoksessa, johon henkilö oli porraskaiteen yli keikahtanut, oli lunta varmaankin pari metriä, ja kun Korppi yritti painella miehen rintakehään uutta virtaa, etsivä tajusi, ettei onnistuisi, sillä vainaja vajosi yhä syvemmälle hankeen.

Korppi yritti hetken aikaa kaikkensa, mutta lysähti sitten ruumiin viereen hankeen istumaan, kunnes huomasi miehen kädessä käyntikortin. Etsivä veti sen varovasti irti kuolleen näpeistä. Se oli oikeustieteen kandidaatin Sakari Korpin, eli hänen itsensä harvinaisempi nimikortti, jossa oli myös kotiosoite. Sakari vaihtoi asentoaan ja astui miehen toiselle puolelle, niin että näki tämän kasvot. Ne olivat tutut. Samassa hän muisti, missä oli tyypin tavannut. Laivalla, Tallink Silja Linen M/S Starilla, yläkannen baarissa, tullessaan jouluaaton aattona takaisin ikimuistoiselta työmatkaltaan Tallinnasta.

Hän muisti miehen nimenkin. Juha Halme Helsingistä. Nuorukainen oli purkanut hänelle laivalla sydäntään ja kertonut ajautuneensa vaaralliseen ihmissuhteeseen, josta ei uskaltanut kertoa silloin enempää. Korppikin oli ollut tuolloin liikutetussa mielentilassa, sillä hän oli itse juuri selviytynyt hiuskarvan varassa ikävästä työtehtävästä. Niinpä hän oli jalomielisesti antanut nuorukaiselle käyntikorttinsa, jotta he voisivat puhua tämän ongelmasta paremmalla ajalla, joskus myöhemmin. Itse tuosta ihmissuhteesta ei kuitenkaan ollut enempää puhetta, paitsi että Juha koki henkensä uhatuksi. Kuultuaan Korpin ammatin olevan yksityisetsivä, nuorukainen ajatteli tämän mahdollisesti voivan auttaa häntä. Siksi Korppi oli antanut Halmeelle käyntikorttinsa, mutta laivan baarin hämärässä väärän sellaisen, sillä yksityisetsivän korttissaan hänellä oli ainoastaan nimi ja puhelinnumero.

Mutta vahinko oli jo tapahtunut, ja Halme makasi kuolleena hänen rappukäytävänsä portaiden vieressä lumihangessa. Korppi suoristautui ja katsoi ympärilleen. Ketään ei näkynyt missään tällä Helsingin Kruununhaassa sijaitsevalla syrjäisellä asuinkorttelikadulla. Rikosten parissa ammatikseen työskentelevänä etsivänä, hän päätti laittaa oman käyntikortin taskuunsa, sillä muita häneen liittyviä esineitä vainajalla tuskin olisi. Hän raotti hanskat kädessä vielä Juha Halmeen takkia ja löysi tämän taskusta lompakon sekä kännykän. Lompakossa oli ajokortti ja jonkin verran käteistä sekä pari luottokorttia, muttei mitään tavatonta. Siellä oli myös Juha Halmeen oma käyntikortti, jonka Korppi laittoi poveensa.

Nuorukaisen nahkapusakan ja farmareiden taskuista

löytyi vielä avainnippu, mutta ei ajoneuvon avainta, joten Juha oli tullut hänen osoitteeseensa muilla konstein. Hän vilkaisi ruumista eri puolilta, eikä huomannut siinä ulkoisen väkivallan merkkejä. Korppi kumartui nuuhkaisemaan Juhan avointa suuta, ja sieltä haiskahti aika reippaasti alkoholi. Tutkittuaan vainajan pikaisesti, hän tarttui omaan kännykkäänsä ja soitti hätäkeskukseen. Hän tiesi mitä kertoa ja sanoi jäävänsä uhrin luokse odottamaan ambulanssia sekä virkavaltaa.

Korppi siirtyi jalkakäytävälle ja koska edelleenkään ei näkynyt ketään missään, kaivoi taskumatin povestaan ja otti siitä mojavon kulauksen, sillä tiesi kokemuksesta, että ruumiin löytäjänä hänellä saattaisi kulua pidempikin tovi poliisien jututettavana.

Meritullinkadun suunnalta lähestyi Korpin yläkerrassa asuva naapuri, eläkeläinen virkamies Hannu Vasara, jonka kanssa Sakari pelasi joskus shakkia. He tervehtivät toisiaan ja ennen kuin Korppi ehti mitään sanoa, Vasara huomasi ruumiin portaiden vieressä ja säikähti.

”Minähän päästin tuon miehen hetki sitten porraskäytävään! Olin juuri menossa käymään kaupassa, kun mies tuli vastaan ovella”, Hannu Vasara päivitteli, ostoskassi kädessään.

”Kenen luokse hän oli menossa?” Korppi kysyi.

”No, ei ollut mitään puhetta”, Vasara harmitteli.

”Huomasin miehen tuossa, kun tulin kadulle. Soitin äsken ambulanssin. Taitaa kyllä olla kuollut.”

”Pitäisiköhän minun jäädä tähän, kun päästin hänet portaaseen?”

”Ketä hän mahtoi etsiä?” Korppi tarkisti.

”Ei sanonut. Se kävi niin äkkiä, samalla ovenavauksella. Sinähän olet lakimies, että täytyykö minun jäädä tähän odottelemaan poliiseja?” Hannu kärvisteli naapurilleen, kuin päästäkseen pälkähästä.

”Ei varmaankaan. Minä voin kertoa, että laskit hänet rappuun ja jos heillä on kysyttävää, ottavat sinuun yhteyttä. Mutta tuskin on. Sinähän et tunne häntä?”

”Täysin vieras, en ole ikinä nähnytkaan”, Hannu mutisi ja kiipesi ovelle sekä livahti kasseineen portaikkoon, kyyristellen kuten ihmiset tekevät, kun haluavat karata kiusallisesta tilanteesta.

Kun naapuri oli kadonnut, eikä ambulanssia tai poliiseita vieläkään näkynyt, jokin kouraisi Korppia syvältä. Hän oivalsi, että Juha Halme oli yrittänyt tulla kuoleman kielissä tapaamaan juuri häntä, viimeisillä voimillaan. Nuorukaisella täytyi olla jotain todella tärkeätä asiaa, koska ei ollut etukäteen edes soittanut hänelle, vaan yrittänyt tulla suoraan tapaamaan asianajajaksi ja yksityisetsiväksi tietämäänsä henkilöä.

Korppi loikki hangen poikki uudelleen Juhan ruumiin luokse ja kaiveli tämän takkia. Hän löysikin toisesta povitaskusta viime vuoden allakan, jossa oli tämäkin tammikuu mukana. Nopeasti vilkaistuna päiväyryn sivuilla oli kaikenlaisia merkintöjä ja kirjasen lopusta löytyi myös puhelinmuistio, täynnä nimiä ja puhelinnumeroita.

Korppi muisti kuinka hädissään Juha oli laivamatkalla ollut ja miten nuorukainen oli takertunut hänen seuraansa kuin

oljenkorteen. Tässä Juhan ruumiin äärellä Sakarille tuli voimakas tunne, että olisi hänen tehtävänsä selvittää, mikä johti Juhan varhaiseen kuolemaan, ajokortin mukaan vasta kaksikymmentäseitsemänvuotiaana.

Hän työnsi Juhan allakan poveensa ja palasi jalkakäytävälle. Samassa ylhäältä Meritullinkadun mäeltä kurvasikin Kruununhaankadulle ambulanssi, perässään poliisiauto. Ne molemmat seisahtuivat peräkanaa hänen kohdalleen ajotielle, sillä kadunvarsi oli täynnä pysäköityjä autoja.

Ambulanssimiehet kiirehtivät hangessa lojuvan Halmeen luokse ja toinen poliiseista tuli jututtamaan Korppia. Sakari ei osannut muuta kertoa, kuin huomanneensa miehen kinoksessa, astuessaan ulos kotiportaastaan, ollessaan menossa lounaalle läheiseen ravintolaan. Hän oli käynyt vilkaisemassa lumessa makaavaa tyyppiä ja ajatellut, että se on ehkä saanut sairaskohtauksen ja tuupertunut tuohon. Niinpä hän soitti hätäkeskukseen ja tässä sitä nyt sitten ollaan.

Toinen poliiseista, joka oli käynyt katsomassa kinoksessa lojuvaa Halmetta, tuli heidän luokseen ja kertoi että mies on kuollut, muttei hänessä ole mitään väkivallan merkkejä.

”Voi olla, että se on kännipäissään ollut menossa kuselle tuonne kulmaukseen, saanut sairauskohtauksen ja kuollut siihen. Tiedä näistä”, poliisi arveli. Hän oli jo sopinut ambulanssimiesten kanssa, että pojat ottavat ja vievät ruumiin oikeustieteelliseen, sillä oli sen verran pakkasta, ettei sitä kannattanut jättää hankeen makaamaan ja odottamaan

ruumisautoa.

Koska Korppi ei osannut poliiseille muutakaan kertoa, kuin löytäneensä tuon tuntemattoman kotiportaansa vierestä hangesta, nämä ottivat hänen henkilötietonsa ja kertoivat, että jos tulisi lisää kysyttävää, Korppiin oltaisiin yhteydessä. Juha Halme nostettiin paareille ja vietiin ambulanssiin, joka lähti poliisit perässään alas Kruununhaanmäkeä. Autot kääntyivät notkelmassa, punatiilisen sotamuseorakennuksen edessä, Maurinkatua oikealle ja katosivat näköpiiristä.

Koko tapahtuman aikana kadulle ei ollut eksynyt yhtäkään jalankulkijaa, mikä kertoi siitä kuinka rauhallisella paikalla Kruununhaassa, keskellä Helsinkiä, hänen asuntonsa sijaitsi, ajatteli Korppi, kun lähti kotioveltaan ja nousi mäelle, josta kääntyi naapuritalon nurkan ympäri vasemmalle ja lähti alas Meritullinkatua kohti saksalaista ruokaravintola Bierkelleriä.

Korppi tiesi tehneensä viisaasti, kun ei kertonut poliiseille, että yläkerran naapuri Hannu Vasara oli hetkeä aikaisemmin päästänyt hangesta löytyneen vainajan heidän porraskäytäväänsä. Silloin olisi alettu pähkäillä, että mitä se siellä teki ja ketä kävi tapaamassa? Olisi aloitettu laajemmat selvitystyöt ja Korppihan tiesi, että Halme oli yrittänyt tavoitella häntä ja kuollut tuolla reissulla. Etsivä ei halunnut joutua tällaisen tilanteen altavastajaksi.

Hänet olisi kyyditetty Pasilaan loputtomiin kuulusteluihin, joissa ei yhdellä eikä kahdellakaan taskumatilla olisi tehnyt yhtään mitään. Poliisi olisi alkanut tutkia, mitä asiaa Halmeella oli Korpille, ja oliko etsivällä osaa tai arpaa

siihen, että Halme kuolla kupsahti hänen asuntonsa nurkalle? Asianajajan kokemuksellaan Korppi ei halunnut suurin surminkaan joutua Suomessa epäilyksenalaiseksi, sillä tässä maassa oli pidetty erästä huumeepoliisiakin tutkintavankeudessa vuosikausia.

Eikä Korpilla ollut halua joutua pidätysselliin Anneli Auerin lailla odottelemaan sokeana haparoivan esitutkinnan tuloksia, ja kun mitään raskauttavaa ei sitten löytyisi, päästä vapaaksi pari vuotta vanhempana ja aloittaa loputon käräjöinti tuosta laittomasta vapaudenriistosta. Sekin päättyisi varmasti onnettomasti jonnekin ladonnurkalle, jossa oikeusoppineet pitäisivät piippu hampaissa palaverin, jossa toteaisivat, että ammutaan se pois. Ei kiitos. Juha Halmeen kuolemaan johtaneet tapahtumat hän selvittäisi omin nokkinensa.

Onneksi hänen asuinkorttelinsa kaikkien taloyhtiöiden jalkakäytäviä hoidettiin talvella hyvin, aurattiin lumesta ja hiekoitettiin, joten hän pääsi näitä miettiessään sujuvasti ja liukastelematta alas Meritullinkadun mäen Liisankadun risteyksessä sijaitsevaan lounaspaikkaansa Bierkelleriin.

2.

Ravintolaan astuttuaan hän tervehti tuttua tarjoilijaa ja meni rakennuksen kulmauksessa sijaitsevaan avaraan pääsaliin, josta löysi itselleen vapaan pöydän Liisankadun puoleiselta seinustalta. Korppi ripusti mokkaturkkinsa viereiseen naulakkoon ja istahti pöydän ääreen. Tarjoilija oli roikkunut hänen kannoillaan, sillä tiesi jo useamman vuoden

kokemuksella, mitä toisi etsivä Korpille ensitöikseen.

Niinpä hän laski miehen eteen pöydälle pullollisen vahvaa saksalaista olutta ja kaatoi tuota kuohuvaista korkeaan lasiin ja jätti asiakkaansa tutkiskelemaan ruokalistaa. Bierkellerissä oli kohtuullisesti asiakkaita ja kaiken rupattelun taustalla soi saksalaista laulelmamusiikkia, mikä loi ravintolaan letkeän sekä rennon ilmapiirin.

Juha Halmeen löytyminen kuolleen kotiportaan ovelta, hetki sen jälkeen, kun mies oli soitellut hänen ovikelloaan, kaiheresi kuitenkin Korpin mieltä, hänen tutkaillessa ruokalistaa. Tuollainen tilanne aiheutti voimakkaan tunteen, että olisiko hän ehkä voinut tehdä jotakin nuoren miehen pelastaakseen? Ruokalistakin sakeni silmissä. Korppi rypisteli silmiään ja pyyhkäisi niitä, saadakseen tekstistä selvää. Katse harhaili riveillä, kunnes hän huomasi, että noutopöydässä oli tarjolla mantelikalaa, joka sopisi ehkä tähän tilanteeseen kaikkein parhaiten eikä maksaisikaan kuin kympin.

Sakari kaatoi lasiinsa lisää kylmää olutta, sekä joi sen lähes tyhjäksi ja lähti hakemaan ruoka-annostaan. Palattuaan pöytänsä, hän tilasi tarjoilijalta toisen oluen sekä Kossusnapsin. Kala oli hyvää ja sopi tilanteeseen, sillä äskeinen episodi oli vienyt hiukan ruokahaluja. Korpin pitäisi kuitenkin syödä joka päivä kunnolla, jotta elämä pysyisi tukevasti raiteillaan, varsinkin kun polttoaineena paloi aika paljon tuota Kossua, jonka kulautti kerralla snapsilasista. Hän maistoi vielä hiukan olutta ja kävi kala-annoksensa kimppuun. Sen syönti sujui nopeasti, sillä hänellä oli kova hinku tutustua Juha Halmeen taskusta löytyneeseen muistikirjaseen.

Yksityisetsivä Sakari Korppi löytää kotinsa kulmilta Helsingin Kruunuhaasta talvipakkaseen hyytyneen nuorukaisen. Tapausta selvitellessään hän tutustuu Virosta Suomeen vyöryneeseen paritusbisnekseen. Asia mutkistuu entisestään, kun etelänaapurin rikolliset käyvät kovistelevaan kuolleen miehen sukulaisia, ja tämän pikkuveli näyttää eläinlääkäriyttäystävineen heille, kuinka Suomessa syötetään sikoja.



BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi